

In ieder geval zou hij haar dus straffen voor de misdaad, die hij haar verweet, op de manier die zij dan verdiend had: Hij wees haar de deur en verbande haar dus zoo uit zijn leven, terwijl hijzelf zich ergens terug zou trekken, waar zij nooit zijn drempel betreden mocht; nooit, nooit meer!

Op den avond van dezen pijnlijken dag begon Risdon zijn papieren bij elkaar te pakken. Het volle licht viel op al de bundeltjes, die hij vluchtig de revue liet passeeren, waarna hij ze bij elkaar wierp, in een groote blikken trommel, naast zich op den vloer.

Door de open deur kon hij op de gang zien, en in de kinderkamer, waar zijn kleine jongen lag te slapen en waar de „nurse” ijverig zat te schrijven aan een tafeltje, dicht bij het bed.

De uren krōpen letterlijk voorbij en de stilte werd slechts verbroken door het kraken van Risdon's papieren en het tikken van de klok.

Want van buiten drong ook geenerlei geluid door: in die wijk van de stad had alle verkeer op dezen tijd van den avond opgehouden.

Tegen middernacht klopte „nurse” bescheiden aan de open deur en vroeg of ze even een brief op de bus mocht brengen. Risdon keek bij deze stoornis boos op, maar gaf toch zijn toestemming en ging onmiddellijk door met sorteeren.

Toen hij even later een licht gedruisch hoorde in de kinderkamer, dacht hij in het eerst dat „nurse” daar weer was; maar zōo gauw kon die toch niet terug zijn! Verbaasd keek hij dus eens even op van zijn papieren en zag daar zijn vrouw over het slapend kind gebogen staan. Zoodra hij opkeek stond Adela ook op uit haar gebukte houding en maakte haar mantel vast los, terwijl zij bij hem binnentrad. Doki die er ook bij was, gaf broer nog een zoen, en volgde toen haar Moeder in Vaders kamer.

Risdon staarde zijn vrouw aan, of hij een geestverschijning zag, want ofschoon er slechts een enkele avond en één middag verlopen waren, sinds hij haar de deur gewezen had, was hijzelf al zoozeer doordrongen van de onverzettelijkheid van zijn eigen besluit, dat hij haar dāar in het minst niet verwachtte.

„De voordeur stond wijd open,” verklaarde zij.

Risdon zei niets, maar trok de wenkbrauwen hoog op; en de uitdrukking van zijn oogen beloofde niet veel goeds!

Adela wilde hem echter geen tijd laten, om zijn besluit te herhalen, en onmiddellijk liet ze dus volgen:

„We hebben heel lekker gegeten, in Riche, en zijn toen naar Doki's lievelings-bioscope geweest.”

Nog altijd sprak Risdon geen woord, maar hij hield het gelaat afgewend van haar ondervragenden blik!

En nu meer rechtstreeks op haar doel afgaande, vroeg ze: „Je hebt mij zeker wat te zeggen, Dick, is 't niet?”

Zelfs in zijn gloeienden haat moest Risdon toch altijd blijven zien, hoe aantrekkelijk zij was. Haar lief gezichtje, nog blozend van de frissche avondlucht, keek vragend naar hem op; haar lichtblonde haren golfdin in fijne krulletjes langs de slapen; haar kleeding was onberispelijk als altijd, en uit heel haar wezen straalde die vrouwelijke bekoring die haar zoo onweerstaanbaar maakte; — ook tegenover hem!

Maar vooral het bewustzijn, dat een ander daarvan genieten zou, maakte hem juist razend-jaloersch! Hij sprak geen woord, maar een onverstaanbare klank kwam van zijn lippen. Hij sprong van zijn stoel en stormde op haar af.... Adela ging slechts een stapje

achteruit, om een botsing te vermijden. Reeds had Risdon de vuist gebald; maar toen op eenmaal van plan veranderend, greep hij haar om het middel en duwde haar met de kracht van een bezetene de openstaande safe in....

Aan verzet was niet te denken geweest bij dien onverwachten en geweldigen aanval. Een doordringende kreet van plotselinge verbazing en angst;... toen een dof smak, terwijl zij met haar hoofd tegen den metalen wand aankwakte; — en daarna geen geluid meer!

In vertwijfeling was Doki haar Moeder achterna gelopen. En Risdon, die nog ééns zoo woedend scheen geworden op het zien van zijn eigen gewelddadigheid, greep haar in de vlucht en wierp ze haar moeder achterna, terwijl ze nu bedwelmd op den vloer van de safe terecht kwam. Zijn oogen schoten vonken. Hij pakte den knop der deur en er met zijn volle gewicht tegen duwend, gooide hij ze in het slot.

Toen scheen zijn razende kracht, voor het oogenblik althans, uitgewerkt; — hij trad weer op zijn schrijftafel toe, greep met bevende hand een stapel papieren en trachtte te lezen.

Nadat hij zoo geruimen tijd gezeten had, keerde er weer een sprank rede terug in zijn ontsteld brein; — maar daarmee ook onuitsprekelijke angst. Tevens een doodelijke uitputting na die bovenmenselijke inspanning.

Hij legde de papieren weg, schoof zijn stoel terug en vloog weer op de safe af. Juist op dat oogenblik hoorde hij „nurse” terugkomen en stond nu stokstijf stil.... In zijn waanzin had hij haar tegenwoordigheid geheel vergeten! Hoe nu, als zij iets gezien had van hetgeen er hier voorgevallen was? Daar wilde hij allereerst zekerheid van hebben. Hij riep haar dus; en zoo strak, als het hem mogelijk was, vroeg hij:

„Loopen er nog veel menschen over straat?”

„Ik heb niemand gezien, mijnheer; nōch in 't gaan, nōch in 't terugkomen.”

„Zoo. Dan nu maar naar bed, hè?”

„Nurse” wist tenminste niets af van zijn vrouws terugkomst en waarschijnlijk ook verder niemand anders. Voorzichtig sloot hij nu de deur van zijn kamer.

Geen geluid kwam uit de safe. Hoe nu, als.... maar neen! Dat kōn toch ook niet! Zōo had hij het niet bedoeld!....

Hij wachtte tot hij „nurse” de deur van haar kamer had hooren sluiten en deed de safedeur open. Nu gluurde hij naar binnen, niet anders verwachgend, dan Adela daar te vinden staan, precies zooals hij de deur dicht geslagen had; — maar in het eerst dacht hij waarlijk, dat zij wēg was.

Zou alles ook maar een nachtmerrie zijn geweest?

Maar nu zochten zijn oogen weer wat lager, en wat hij zag, deed hem een rilling over het heele lichaam gaan: Adela was gevallen, maar de ijzeren wand had haar gedeeltelijk ondersteund en nu stond ze zoo half-voorovergebogen over Doki, maar er met recht uitzien als een geest, zōo doodelijk bleek, en als 't ware doorschijnend! Machteloos hing haar arm ver naar omlaag, zoodat ze met de toppen van haar vingers net Doki's gouden krullen raakte. Doki zelve was onbeweeglijk blijven zitten.

Hoe langer hoe meer ontsteld, luisterde Risdon naar de ademhaling. Hij vatte Adela's hand; alles scheen even wezenloos. Vertwijfeld stond hij tegenover zijn eigen misdaad.

Met de wanhoop in het hart liep hij eens de kamer

op en neer; maar onmiddellijk stond hij weer bij de safe.

„Adela! Adela!” fluisterde hij. Maar het scheen niet tot haar door te dringen. Met Doki probeerde hij nu nog eens hetzelfde, maar met even ongunstig resultaat.

Nu overmande hem toch zulk een doodelijke angst, dat hij 't niet langer verkroppen kon, en hardop een schreeuw gaf. Toen werd alles duister om hem heen en hij viel....

Maar weer heel gauw stond hij op, sloot werktuigelijk de metalen deur, draaide de beide sloten om en stak de sleutels in zijn zak....

Toen zat hij langen tijd achterover geleund in zijn stoel, steeds voor zich uitstarend, zonder iets te zien. Plotseling greep hij pen en papier en begon te schrijven als een bezetene.

Uren later, toen de meid binnenkwam, om de kamer te doen, was zij ten hoogste verbaasd, dat mijnheer nog steeds voor zijn schrijftafel zat met het gas brandend, ofschoon het klaarlichte dag was. Ze prevelde een excuus en ging weer heen.

Hij sloeg in het geheel geen acht op de ontbijtblen en toen de meid dus even later met een blad, met het een en ander, weer binnentrad, zat hij nog steeds te schrijven, te schrijven als een razende....

De meid wist niet, wat ze er van denken moest, maar was in ieder geval blij, dat ze de deur weer uit was. Ze begreep er niets van, en het was haar een ware uitkomst, toen de bel ging, en Cartan verscheen die eens even kwam hooren, hoe de dames het maakten, na dat auto-avontuur.

De meid zei toen, dat Mevrouw en Doki den vorigen dag weer waren uitgegaan, maar dat zij niet wist waarheen, en dat Mijnheer steeds op zijn studeerkamer zat te schrijven en er erg vreemd uitzag.

Onmiddellijk ging Cartan hem nu opzoeken. Hij zei eens even een paar woorden tot hem, maar Risdon antwoordde niet, en staarde hem aan met verglaasden blik, hem blijkbaar niet herkenkend.

Toen ging hij weer zitten schrijven, met koortsachtige haast, alsof hij een bepaalde taak ophad, en bang was, dat hij die niet afkreeg.

Zijn heele lessenaar en zelfs de vloer lag vol blaadjes, die alle beschreven waren met een ongeregeld, groot handschrift.

Daar Cartan zeer goed begreep, dat er iets niet met hem in den haak moest zijn, keek hij nog eens even, wat er op die papieren geschreven stond. Het waren overal dezelfde drie zinnestjes: „Doki heeft goud haar. Adela hoorde mij. Ik doodde haar.”

Cartan pakte hem bij den schouder en schudde hem geweldig door elkaar.

„Wat beteekent dat, Risdon? Wat doe je daar toch?”

Risdon gaf geen antwoord; hij keek niet eens op, maar trachtte zich los te wringen uit Cartan's ijzeren greep. — En toen deze zag, dat hij toch niets uit hem kon krijgen, telefoneerde hij naar den dokter.

Daarop riep hij „nurse” en de meid en ondervroeg haar beiden betreffende Adela en Doki. Ze konden hem echter al heel weinig op weg helpen. Toen belde hij al de kennissen op van Adela, die hij zich maar eenigszins herinneren kon; maar ook hier werd hij niet veel wijzer door.

De dokter zag in Risdon's optreden duidelijk een aanval van waanzin en achtte het overbrengen naar een particuliere ziekeninrichting strikt noodzakelijk.

En Cartan bracht den dokter geheel op de hoogte van de situatie, in de hoop, dat ze daaruit konden afleiden, wat de patient wel dien laatsten tijd gedacht en gedaan zou hebben.

Terwijl beide heeren dus druk aan 't praten en overleggen waren, hoorden ze op eenmaal een soort kreunend geluid, vlak achter zich. Cartan sprong op, als geëlectriseerd; maar hij zag niets!

Nog ééns dat pijnlijk gekreun en nu vloog hij op de safe af, manoeuvreerde met den knop, maar kreeg het ding niet open.

„De sleutels! de sleutels!” riep hij; zelve half waanzinnig.

De dokter, die er nu ook alles van begreep, riep het dienstepersoneel:

„De sleutels van de safe? Waar worden die bewaard?”

„Nurse” kwam aangelopen.

„Mijnheer heeft ze gewoonlijk....”

Nog had ze die woorden niet gesproken, of Cartan vloog op Risdon af, die voor zijn lessenaar zat te rillen en te beven....

Met een geestkracht, die geen tegenstand duldde, stak hij de handen in Risdon's zakken, haalde den bos sleutels eruit te voorschijn en had onmiddellijk den juiste te pakken....

Voorzichtig beurde hij kleine Doki op en reikte haar aan den dokter over.

Toen sloot hij voor het eerst van zijn leven Adela in de armen, droeg haar uit de kast en vlijde haar op den grond neer, naast Doki; waarna de dokter zijn behandeling begon, om de levensgeesten op te wekken.

Risdon stierf heel gauw, nadat hij in het gesticht was opgenomen. Toen Cartan's verlof bijna om was, deelde hij Adela mee, dat hij maar drie plaatsen extra genomen had op de boot....

En het volgend jaar werd er een bruiloft gevierd, in in het verre, schoone Indië!

HET VERTREK VAN EDUARD VERKADE NAAR NED. INDIË.

Bovenstaande foto is genomen bij het vertrek aan het Staatsspoorstation te 's-Gravenhage; van rechts naar links: Enny Vrede, Eduard Verkade, Cor Ruys, P. Geerts, Tilly Lus, Chr. Leblau, Louis de Vries.

(foto Haagsch Ill. bureau).